

K R E F E D D O

№ 15-16 (1193-1194) 29 fevral 2024-cü il

(HEKAYƏ)

Gecənin bir ələmində çənəmin altına qədər çəkdiyim yorğanın aşağı ucunda yekə, ağır bir əli hiss edəndə ürəyim qopdu. Ağlıma gələn bu oldu ki, evə oğru girib, özü də bu oğru peşəkarlardandı, oğruların lap yekəsindəndir, yəqin və zakondur. Onun hərəkətlərindən açıq-aşkar təcrübəli oğru olduğu hiss olunurdu. Yorğanın üstüylə yekəpər əlini asta-asta sürüşdürüb boğazıma dirəyəcək, mənə boğacaq və evi rahatca qarət edəcək. Bu fikir ağlıma gələndə mənə döşətlə titrətmə tutdu, bir dəqiqənin içində qan-tər oldum.

Rəhmətlik atam sakit, fağır bir kişiydi. O qədər yazıq adamıydı ki, qapazı başına vur, çöreyi əlindən al. Anam isə tamamilə öksinə, çox zirək, diribaş bir arvad idi. Ailəmizi anamız idarə edirdi. Məktəbdə bir problemimiz yarananda, qonşu uşaqlarla dalaşanda, döyəndə, döyüləndə anam özünü qabağa vərər, hər işi sahmana salardı. Bu hesabla nə vaxt çətinliyə düşsəydik, anamızı köməyə çağırırdıq. Odu ki, oğrubaşılıq ölüm-dirim mübari-zəsində olduğum vəziyyətdə qeyri-şüri "Ay ana, gəl, mənə öldürürlər!" - deyib, var gücümle qışqırıdım və çənəmin altına qədər çəkdiyim yorğanı dartıb başımı onun altından gizlətdim. Mənim qəfil bağırtdımdan çox güman ki, mürgülməkəddə oldu-ğumu, yaxud yatdığımı zənn edən oğru diksindi və taktikasını dəyişmək üçün özünü çarpayıdan yerə atdı. Tap-pılıtnı bax bu, kar qulaqlarımla dəqiq eşitdim.

Bir azdan mətbəxdən qulaqlarıma qarmaqarışıq səslər gəldi. Vay səni, oğru deyəsən bir deyilmiş, şərki də varmış. Səni

AY ANA, GƏL...

görüm... Ağzımı açdım ki, arvada qarışqı eləyəm, dilim gəlmədi; fikirləşdim ki, mənim qarışqım arvadı tutar, özüm pis günə qalaram. Nə qədər olsa evdə hənitiridir, azdan-çoxdan biş-düş edir, pal-paltarını yuyur. Mən keçən bazar bir qohum toyunda iştirak edəndə, orada verilən bildirçin ətindən çox xoşum gəlmişdi, doyunca yemişdim. Elo oradaca söz vermişdim ki, görək bildirçinə bir seir qo-şam-düzəm. Bir həftədir əlləşib-vuruşuram, bir şey çıxmır, heç bildirçin sözünün özünə münasib qafiyə tapa bilmirəm. İşimin bu cür şıdırğı bir vaxtında başı batmış, əşi cəhənnəm olsun, başı batmamış arvadım: "Mən getdim Sevərgilə (qızımızı deyir), qapını arxadan bağla". Mənim də başım qarışqı qafiyə düzəlməyə, qapızda vəcimə olmayıb. Oğruların işi rastına düşüb, qapını açıq görüb, daha qıfılı, filanı sındır-madan rahatca mənzilimizə daxil olublar. Vay səni, arvad! Qoy bu oğruların əlindən salamat qurtarım, əgər qurtara bilsəm, onda görərsən zərbi-destimi. Bu səhədə aciz olsam da, heç olmasa hap-gopla özümə təskin-lik verim də.

Mətbəxdən gələn qarışqı-quruşuq səslər mənə həm qorxudur, həm də təşviş hissimi artırır. "Vay dədə! - bu dədə "dədə" nidası qəlbimi silkələdi: "Bu nə dəh-şətli bağırtdır?"

Mətbəxdə bolluqdur. Soyuducu ağzına qədər doludur. Mətbəx şkafinda özümə bar kimi götdürüyüm gözəde araqdan, çaxırdan tutmuş viskiyə qədər hər

cür içki növü var. Oğrular içib keflənsələr, vay mənim halıma. Kefli başda ağıl nə qayırır? Məni lap kef havasına qotlə də yetirə bilərlər. Bunu fikirləşdikcə lap döşətdə gəldim. Bəs mən nə edim, İlahi? Elə bil beynimə aydınlıq gəldi. Yalnız ağız və burnumu açıq saxladığım yorğanın altından əlimi çıxarıb sağ böyrümdəki tumbanın üstündən telefonu tapdım. Əminovom, polis serjanti Bahadurum adını tapıb, düyməni basdım. İnsafən, Bahadur çox yubatmadı: - Alo, - deyən kimi mən pıçıtıyla:

- Bahadur, evə oğrular girib, ən azı iki nəfərdilər. Özünə bir nəfər də götür, tez gəl biza, qapı açıqdır. Həyatım təhlükədədir.

Şair demişkən, könlüm intizarıda, gözüm qaldı yolda. Bir azdan yeriş taq-ql-tusının otağınə yaxınlaşdığım hiss etdim. Bu da sonum. Oğruların biri yəqin ki, kef havasına mənimlə məzəlonməyə gəlir. Kefli başda ağıl olar ki, vurub mənə öldürə də bilər. Oğrubaşı ola, özü də kefli. Oğrubaşının otağa daxil olması, işığı yandırması və mənim qorxudan huşumu itirib bayılmağım - bunların hamısı eyni anda baş verdi.

- Mən özümə gələndə başımın üstündə iki oğlum, iki gəlinim və bir də başı batmış, qoy olsun başı batmamış həyat yoldaşım, bir də polis serjantı dayanmışdı. Həyat yoldaşımın çöhrəsində ironiya qarışqı bir dodaqqaçdı sezilirdi. Ətrafdakılardan çəkinməseydi hökmon belə

deyərdi: "Ə, özünü artistliyə vurma, qalx ayağa".

Adımın sonuna artırdığı əlavəsiylə mənə Şıraslan müəllim deyə müraciət edən böyük gəlinim qaşlarını düyünləndib günahkar adamlar saydığı donuq nəzərlərini üzümde cəmləş-mişdi. Kiçik oğlumun ağzına uyğun mənə ata deyən kiçik gəlinim isə mənim bu halımı zarafat sayıb səmimi təbəssümlə gülümsəyirdi.

Mənim bayılmağım, görünür, beynimin dincəlməsinə səbəb olmuşdu. İndi tam aydınlığı ilə xatırlayıram ki, mən bildirçinə qafiyə - tapmaq üçün baş sındıranda "Şıraslan müəllim, pişik sənə əmanət", "Ata, biz toydan qayıdana qədər pişik burada qalsın", - deyib gəlinlərim pişiklərinə içəri ötürmüşdü. Pişiklər də əks cinslərin nümayəndələri, özü də mart ayı. Mətbəxdəki həngaməni, sən demə, pişiklər törədirmiş...

05.02.2024

Akif İmanlı